

Δημιουργός λαβυρίνθων

Η Ευαγγελία δεν ήταν σαν τα άλλα παιδιά της πέμπτης τάξης.

Ενώ τα άλλα παιδιά κουβέντιαζαν άνετα το πρωί, αντάλλασσαν αυτοκόλλητα και γελούσαν με εκπομπές που εκείνη δεν έβλεπε, η Ευαγγελία καθόταν στο θρανίο της και σχεδίαζε μοτίβα στο τετράδιό της — σπείρες, πλέγματα, ατελείωτα σχήματα από τρίγωνα και γραμμές.

Έβλεπε τον κόσμο διαφορετικά. Το πλακάκι του δαπέδου του σχολείου της φαινόταν σαν μια γιγάντια σκακιέρα. Το τικ τακ του ρολογιού την έκανε να ανοιγοκλείνει τα μάτια της στο ρυθμό του. Παρατήρησε ότι το κασκόλ της κυρίας Αλεξάνδρας ταίριαζε πάντα με τις κάλτσες της τις Τρίτες. Τα σχέδια ήταν παντού και η Ευαγγελία δεν μπορούσε να τα αγνοήσει.

Μερικές φορές, αυτό ήταν ένα χάρισμα. Άλλες φορές, την έκανε να νιώθει σαν ένα ραδιόφωνο συντονισμένο σε λάθος σταθμό.

Τις περισσότερες μέρες, ένιωθε αόρατη. Δεν την επέλεγαν πρώτη, ούτε τελευταία — απλά την αγνοούσαν. Είχε έναν ή δύο συμμαθητές που ήταν ευγενικοί — ο Νίκος μοιραζόταν πάντα τα μολύβια του και η Αμαλία της χαμογελούσε μερικές φορές κατά τη διάρκεια των καλλιτεχνικών — αλλά ποτέ δεν την έβλεπαν πραγματικά. Όχι την πραγματική Ευαγγελία.

Μέχρι τη μέρα που η κυρία Αλεξάνδρα έφερε έναν μεγάλο λευκό πίνακα και είπε: «Το έργο αυτού του μήνα έχει να κάνει με τον σχεδιασμό και την επίλυση προβλημάτων. Θα φτιάξουμε λαβύρινθους!»

«Λαβύρινθους;» επανέλαβε η τάξη, σηκώνοντας τα φρύδια.

«Ναι», είπε η κυρία Αλεξάνδρα, χτυπώντας τα χέρια της. «Μπορείτε να εργαστείτε σε ζευγάρια ή σε μικρές ομάδες. Η πρόκληση είναι να σχεδιάσετε έναν λαβύρινθο που θα είναι δύσκολος αλλά επιλύσιμος. Θα τους φτιάξουμε, θα τους δοκιμάσουμε και ...» έκανε μια παύση για να δημιουργήσει εντύπωση — «ο διευθυντής θα προσπαθήσει να λύσει αυτόν που θα κερδίσει!»

Μερικά παιδιά γέλασαν. «Καημένη κύριε Σωκράτη», είπε κάποιος. Ακόμα και η Ευαγγελία χαμογέλασε.

Ο Νίκος γύρισε. «Θέλεις να μπεις στην ομάδα μας;» ρώτησε την Ευαγγελία.

Αυτή δίστασε. «Αλήθεια;»

«Ναι», πρόσθεσε η Αμαλία. «Είσαι καλή σε τέτοια πράγματα».

Η Ευαγγελία κούνησε αργά το κεφάλι. Μέσα της, το μυαλό της είχε ήδη αρχίσει να σχεδιάζει.

Εκείνο το απόγευμα, ενώ οι άλλοι σχεδίαζαν ελικοειδείς διαδρομές ή τυχαία αδιέξοδα, η Ευαγγελία γέμισε τρεις σελίδες με πιθανά σχέδια. Χρησιμοποίησε χαρτί μιλιμετρέ και χάρακες. Πρόσθεσε σύμβολα, μοτίβα, κρυμμένα μηνύματα που είχαν νόημα μόνο από ψηλά. Ο λαβύρινθός της δεν ήταν απλώς ένα παζλ — ήταν μια ιστορία που τη διηγούνταν με στροφές, τοίχους και κενά.

«Αυτό είναι καταπληκτικό», είπε ο Νίκος, με τα μάτια ορθάνοιχτα καθώς κοίταζε το σχέδιο. «Πώς μπορείς να σκέφτεσαι έτσι;»

«Απλά... το βλέπω», η Ευαγγελία σήκωσε τους ώμους. «Βλέπω τον τρόπο που τα πράγματα ταιριάζουν μεταξύ τους».

Καθώς το έργο συνεχίζονταν, κάτι άλλαξε. Η ομάδα της την άκουγε πραγματικά. Εμπιστεύονταν το σχέδιό της, της έκαναν ερωτήσεις, πρότειναν ιδέες που, προς έκπληξη της Ευαγγελίας, δεν την πείραζε να προσαρμόσει. Της άρεσε αυτή η διαδικασία— η συνεργασία, η αναζήτηση συνδυασμών όχι μόνο στα σχήματα, αλλά και στους ανθρώπους.

Η κυρία Αλεξάνδρα επισκέφθηκε κάθε ομάδα, αλλά όταν είδε το σχέδιο του λαβυρίνθου της Ευαγγελίας, σταμάτησε. «Ευαγγελία», ψιθύρισε, «αυτό είναι... εξαιρετικό».

Η Ευαγγελία κοκκίνησε και η κυρία Αλεξάνδρα χαμογέλασε.

Χρειάστηκαν μια εβδομάδα για να κατασκευάσουν τον λαβύρινθο πάνω σε μια μεγάλη βάση από χαρτόνι. Η Ευαγγελία μέτρησε τα πάντα δύο φορές. Ζωγράφησε βέλη που έδειχναν λάθος κατεύθυνση, οφθαλμαπάτες που έκαναν τα μονοπάτια να φαίνονται μακρύτερα ή κοντύτερα, και δημιούργησε ακόμη και μια μικρή καταπακτή χρησιμοποιώντας χαρτί και σπάγκο. Η Αμαλία πρόσθεσε διακοσμητικά στοιχεία — στριφογυριστά κλήματα, μικρές πινακίδες με γρίφους. Ο Νίκος κατασκεύασε μια έκδοση του κ. Σωκράτη από Lego να ψάχνει την έξοδο.

Ήρθε το πρωί της Πρόκλησης του Λαβυρίνθου. Το γυμναστήριο βούιζε από ενθουσιασμό καθώς κάθε ομάδα έστηνε τις δημιουργίες της. Μερικές ήταν πολύχρωμες αλλά εύκολες. Άλλες είχαν φανταχτερά στοιχεία που αποσπούσαν την προσοχή. Και ο λαβύρινθος της Ευαγγελίας; Βρισκόταν σε μια γωνία, ήσυχος και ανεπιτήδευτος.

Ο διευθυντής Σωκράτης έφτασε, χαμογελώντας νευρικά. «Εντάξει», είπε, «είμαι έτοιμος να χαθώ!»

Προχώρησε μέσα από τα έργα, γελώντας όταν κολλούσε, χειροκροτώντας για έξυπνα κόλπα. Τελικά, έφτασε στην ομάδα της Ευαγγελίας.

«Αυτό φαίνεται... σοβαρό», είπε, προσαρμόζοντας τα γυαλιά του. «Μπορώ;»

«Καλή τύχη», είπε η Ευαγγελία απαλά, και ο Νίκος πρόσθεσε: «Θα τη χρειαστείτε».

Ο κ. Σωκράτης ξεκίνησε. Έστριψε αριστερά — αδιέξοδο. Επέστρεψε. Έστριψε δεξιά — σπειροειδής διαδρομή που τον έφερε πίσω στην αρχή. Έξυσε το κεφάλι του.

Η Αμαλία γέλασε. «Συνεχίστε!»

Χρειάστηκαν σχεδόν δεκαπέντε λεπτά, αλλά τελικά ο κ. Σωκράτης βγήκε από την τελευταία στροφή και σήκωσε τα χέρια του σε ένδειξη νίκης. «Ποτέ δεν ήμουν τόσο περήφανος που ένιωσα τόσο μπερδεμένος!»

Όλοι γέλασαν και χειροκρότησαν.

Η κυρία Αλεξάνδρα χαμογέλασε στην τάξη. «Λοιπόν, νομίζω ότι ξέρουμε τον νικητή μας».

Το γυμναστήριο ξέσπασε σε επευφημίες. Ο Νίκος και η Αμαλία χαιρέτησαν ο ένας τον άλλον. Η Ευαγγελία απλώς στεκόταν εκεί, με τα μάτια ορθάνοιχτα.

«Τα κατάφερες», είπε η κυρία Αλεξάνδρα ήσυχα. «Μας βοήθησες όλους να δούμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια σου».

Αργότερα εκείνο το απόγευμα, πίσω στην τάξη, συνέβη κάτι αξιοσημείωτο.

Πολλοί μαθητές πλησίασαν την Ευαγγελία. Μερικοί τη ρώτησαν πώς της ήρθε

η ιδέα. Ένα αγόρι είπε: «Θέλω να φτιάξω κι εγώ έναν τέτοιο λαβύρινθο». Μια κοπέλα, η Ζωή, ρώτησε την Ευαγγελία αν της άρεσε να ζωγραφίζει.

Για πρώτη φορά, η Ευαγγελία ένιωσε ότι την έβλεπαν. Όχι μόνο επειδή ήταν διαφορετική, αλλά επειδή ήταν λαμπερή με τον δικό της τρόπο.

Εκείνο το βράδυ, στο σπίτι, η Ευαγγελία κάθισε στο πάτωμα με το τετράδιό της. Δε ζωγράφιζε πια μόνη της. Σχεδίαζε τον επόμενο λαβύρινθο της, με χώρο για να βοηθήσουν και άλλοι και να φτιάξουν όλοι μαζί.

Γιατί μάλλον το να είσαι διαφορετικός δεν ήταν κάτι που έπρεπε να το κρύβει, αλλά κάτι που έπρεπε να μοιράζεται.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

léargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.